

ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ - ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4

Αθήναι 5 Ιανουαρίου 1903.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ
ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΟΙ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΕΣ

οί Αθηναίοι καὶ οἱ Πειραιώτες ἀστυφύλακες, θὰ ξηλασθῶν ἂν τύχη καὶ διαβάσουν ὅσα εἰς ἄλλην στήλιν, ἀγαπῶδες συνεργάτης μας, ἀποκαλύπτει περὶ τῶν φρονημάτων τῶν ἡθοποιῶν τοῦ Β. Θεάτρου. Θὰ νομίσουν μάλιστα, πιθανὸν καὶ νὰ τὸ πιστεύουν, πῶς κάποιος φαρσέρ, γιὰ νὰ παίξῃ μαζί τους, παρέστησε τοὺς ἀστυφύλακας ὡς πρωταγωνιστοῦς καὶ δευτεραγωνιστοῦς καὶ τρίταγωνιστοῦς τοῦ Βασ. Θεάτρου, αἱ ὅποια ὑποχρεοῦνται νὰ ντύνονται καὶ νδύνονται, εἰς ὁρισμένα κατὰστάματα.

Ὁ ἐξωραϊσμὸς τῶν ἀστυφυλάκων καὶ ὁ ἐξωραϊσμὸς τῶν ἡθοποιῶν τοῦ Βασ. Θεάτρου ὁμοιάζουν καταπληκτικῶς, ὡς Σιαμαῖοι ἀδελφοί. Τὰς ἰδίαις δὲ πιέσεις καὶ τὰς ἰδίαις ἀφαιμάξεις μὲ τοὺς ἡθοποιούς ὑπέστησαν καὶ οἱ δυστυχεῖς αὐτοὶ γιὰ νὰ ὑποκρίνονται τὰ ὄργανα τῆς Δημοσίας τίξεως καὶ τὰ ἀξιοθρήνητα θύματα τοῦ πρῶτου κράτους καὶ τῶν λευκῶν χειροκτινῶν.

Ἐχουν καὶ αὐτοί, ὡς αἱ ἡθοποιοί, τὴν κ. Μπανιολὴ τῶν, μὲ τὴν ἐπουσιώδη διαφορὰν ὅτι ἡ κ. Μπανιολὴ τῶν ἀστυφυλάκων εἶνε ἀρσενικὴ καὶ ἔχει τὸ ἐργαστάσιόν της στὸν Πειραιᾶ.

ὑπεχρεώθησαν λοιπὸν οἱ Ἀστυφύλακες νὰ ντυθοῦν στὸν Πειραιᾶ καὶ νὰ παραγγεῖλουν τὰς στολὰς τῶν εἰς ὁρισμένον κατὰστημα, καὶ ἐπὶ πιστώσει πάντοτε, ὅχι τοῖς μετρητοῖς. Ἄν εὗρισκε κανεὶς πράγμα εὐθηνώτερον ἐδῶ, καὶ ἂν ἤθελε νὰ τὸ πληρώσῃ, ὅχι! Ἀπαγορεύεται ρητῶς! Πρέπει νὰ τὸ πάρῃ καὶ σὺ ἀπὸ ἐκεῖ ποῦ τὸ πέρνουν καὶ οἱ ἄλλοι καὶ νὰ τὸ πάρῃ

Ὁ ποιητὴς τοῦ «Ὀνειροῦ φθινοπωρινῆς ἐσπερας»

βερεσέ! Γιὰ τὸ κράνος τὸ ἴδιο! Γιὰ τὰ παπούτσια τὸ ἴδιο! Καὶ βερεσέ πάντοτε!

Κι' ἀρχίζουν ἐπειτα αἱ μνηστῆραι κρατήσεις. Τόσα γιὰ τὴν στολὴν, τόσα γιὰ τὴν μανδύα, τόσα γιὰ τὰ παπούτσια, τόσα γιὰ τὸ κράνος καὶ τὰ ρέστα—ἂν ὑπάρχουν καὶ ρέστα— γιὰ νοῖκι, γιὰ φαί, γιὰ πλυστικά καὶ γιὰ χαρτζιλίκι.

Βλέπετε, ἡθοποιοὶ καὶ ἀστυφύλακες ὑποχρεοῦνται νὰ παίξουν τὸν ρόλον τοῦ ἀσυνέτου νεανίσκου ὁ ὁποῖος περνάει ὅλην τὴν ἐβδομάδα του μὲ ψωμοτύρι γιὰ νὰ ἐπιδειχθῇ στὴς πρώτες τοῦ Βασιλικοῦ μὲ καινούργιο λαϊμοδέτη καὶ μὲ γάντι τῆς ὥρας.

Ἀστυφύλακες μὲ κράνη, μὲ ἄσπρα γάντια καὶ μὲ στολὰς καινούργιες, εἶνε ὥραϊο νὰ βλέπῃ κανένας. Ὅπως εἶν' ἐπίσης ὥραϊον νὰ βλέπῃ στὴν σκηνὴν ἐπάνω, καὶ τοῦ Β. Θεάτρου μάλιστα, ἡθοποιούς χωμένους στὸ βελούδο καὶ στὸ μετάξι. Ἀλλ' ἡ τσέπη—πανάθεμάτην!—ποῦ νὰ βαστήξῃ ἡ τσέπη;

Καὶ ὅταν ὁ μὲν μισθὸς τῶν Ἀθηναίων Ἀστυφυλάκων δὲν ὑπολογίζεται εἰς στερελίνας, ὅπως ὁ μισθὸς τῶν Ἑγγέλων πόλιτμαν, αἱ δὲ κυρταῖ τοῦ Β. Θεάτρου δὲν ἀμείβονται μὲ μισθὸν τρίτης καὶ τετάρτης ἀκόμη τάξεως Εὐρωπαϊκῆς ἡθοποιού,

ἔχει ὁ καθένας τὸ δικαίωμα νὰ λέγῃ ὅτι ἡθοποιοὶ καὶ ἀστυφύλακες ὑποχρεοῦνται νὰ γαλοῦν τὴν πολυτέλειαν, ἡ ὁποία ὅταν δὲν συντροφεύεται καὶ ἀπὸ τσέπην γεμάτην, συνειθίζεται νὰ λησμονῇ τὸ καθήκον καὶ νὰ τραβιέται μακριὰ ἀπὸ τὴν κ. Ἀξιοπρέπειαν.

ΕΝΑΣ ΛΟΓΟΣ

ὁ σπουδαιότερος ποῦ πρέπει νὰ πείσῃ τὸν κ. Δηλιγιάννη νὰ ἐπιμείνῃ στὸ μονοπώλιον τῶν διδασκτικῶν βιβλίων, εἶνε τὸ ὑπόμνημα τὸ ὁποῖον τοῦ ἐπέδωκε προχθὲς ἡ ἐπιτροπὴ τῶν κ. κ. ἐκδρῶν.

Ζημιώνονται οἱ ἄνθρωποι, καθισταμένοι τοῦ μονωπωλίου. Αὐτὸ δὲν τὸ ἀρνείται κανεὶς. Ἀλλὰ ζημιώνεται καὶ τὸ Κράτος.

Τὸ λέγουν, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἀποδεικνύουν οἱ κ. κ. Ἐκδῶται. Διότι ἡ ἀπόδειξις εἶνε ὀλίγον δύσκολος, ἀφοῦ ὁ τρόμος ποῦ τοὺς κατέλαθεν ἐπὶ τῇ ἀπλῇ διχόσει ἰδρύσεως μονωπωλίου βιβλίων, εἶνε τρανωτάτη ἀπόδειξις ὅτι εἰ ἐξ ἐπαγγέλματος συγγραφεῖς καὶ ἐκδῶται διδασκτικῶν βιβλίων δὲν εἶνε τόσον μωροὶ ὥστε νὰ χάνουν τὸν πᾶρ τους γιὰ νὰ γεμίζουν τῆς σάκας τῶν μαθητῶν μὲ πικτωεῖς καὶ περιττὰ κατὰ τὸ πλεῖστον βιβλία.

Πιθανὸν τὸ Δημόσιον νὰ μὴ κερδίσῃ πολλά, ἀφοῦ θὰ περιορίσῃ—καθὼς λέγουν καὶ στὸ ὑπόμνημά τους—τὸν ἀριθμὸν τῶν διδασκτικῶν βιβλίων. Ἀλλ' αὐτὸ δὲ ζητοῦμεν καὶ «μεῖς. Νὰ μὴ κερδίσῃ πολλά τὸ Δημόσιον καὶ νὰ μὴ ληστεύωνται οἱ δυστυχεῖς γονεῖς.

Οἱ κ. κ. Ἐκδῶται δίδουν οἱ ἴδιοι τὸ σπουδαιότερον ἐπιχείρημα ὑπὲρ τοῦ μονωπωλίου μὲ τὸ ὑπόμνημά τους.

ΤΟ ΔΩΔΕΚΑΜΗΝΟΝ

τὸ ὁποῖον ἐκόσμησε τοῦ προχθεσίου φύλλον μας τὴν πρώτην σελίδα, ἤρρεσε πολλὴν, παραπλὴν, καὶ διὰ τὴν πρωτοτυπίαν τῶν θεμάτων του καὶ διὰ τὴν εὐσυνείδητον ἐκτέλεσίν του. Τὰ συγχαρητήρια τὰ ὁποῖα ἐδέχθημεν, τὰ μεταβιβάζομεν εἰς τὸν καλλιτέχνην συνεργάτην μας κ. Λουκᾶν Γεωργίου, εἰς τὸν ὁποῖον καὶ ἀνέκουν, προσθέντες εἰς αὐτὰ καὶ τὰ ἰδικά μας θερμώτατα συγχαρητήρια, διότι κατώρθωσε πρόγματι διὰ τῶν ὁραίων ἐπικαίρων καὶ πρωτοτυπιῶν ἰδίως γελοιογραφιῶν του, νὰ παρουσιάσῃ εὐπροσώποτερον τὸν «Νουμᾶν» εἰς τοὺς συνδρομητὰς καὶ ἀναγνώστας του.

ΔΙΚΑΙΟΤΑΤΗ

ἡ ἀπονομὴ τῶν χαρίτων εἰς τοὺς καταδικούς οἱ ὅποιοι ἐχτίκισαν μέσα στὰς Ἑλληνικὰς φυλακάς. Τὸν κ. Ζυγομαχλῶν δὲν εἰμπορεῖ παρὰ νὰ τὸν συγχαρῇ κανεὶς γιὰ τὴν φιλόφρονον αὐτὴν πράξιν του.

Θὰ ἦτο ὅμως ἄξιος περισσοτέρων συγχαρητηρίων, εἴτε αὐτὸς, εἴτε ὁποιοσδήποτε ἄλλος ὑπουργὸς τῆς

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΣΠΙΦΥΛΛΙΣ

1

G. D' ANNUNZIO

ΟΝΕΙΡΟΝ ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΗΣ ΕΣΠΕΡΑΣ
ΤΡΑΓΙΚΟΝ ΠΟΙΗΜΑ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΚΩΣΤΑ ΚΑΙΡΟΦΥΛΛΑ

Διὰ τὴν ἀπὸ σκηνῆς διδασκτικὴν πρῶτην νὰ ζητηθῇ ἡ ἔκδοσις τῆς Διευθ. τοῦ «Νουμᾶ»

Πρόσωπα

Ἡ Δούκισσα χήρα Γραδενίγια.

Ἡ θαλαμηγός Πεντέλα.

Ἡ μάγισσα τῆς Σκλαβονιάς.

Οἱ κατάσκοποι.

Οἶκημα Ἐνετοῦ πατρικίου, παρὰ τὴν ὁχθὴν τοῦ Μπρέντα, δοθὲν ὡς κληρονομία παρ' ἐνὸς τῶν τελευταίων Δογῶν εἰς τὴν Γαληνοτάτην χήραν ἥτις διαμένει εἰς τὸ μέρος τοῦτο ὡσεὶ ἐξόριστος.—Ἡ φθινοπωρινὴ ἡμέρα πλησιάζει πρὸς τὴν δύσιν.—Διακρίνεται, λίαν σιμὰ, ἡ πτέρυξ τῆς ἐπαύλεως ἀρχιτεκτονικῆς κυκλοτερῆς μαρμαρίνης περιλαμβάνουσα κλίμακα, ὁμοίαν μὲ τὴν τοῦ Ἐνετικοῦ παλατιοῦ τοῦ γνωστοῦ ὑπὸ τὸ ὄνομα Βοτολῶ.

Ἡ θαυμασιὰ αὕτη ἐναέριος κλίμαξ στέφεται ἀπὸ μίαν στοάν (loggia), χρυπομένην ὑπὸ τοῦ καμπυλώματος τῆς

ἀψίδος, ὁποῦθεν διακρίνεται ὁ κήπος, ὁ ποταμὸς καὶ ὁ μακρυνὸς κάμπος.—Κάτω, πρὸ τῆς θύρας, εἶνε ἐν διάστημα ἐλευθέρου, εἶδος τι ἀσκεπτοῦς προδόμου, κοσμουμένου μὲ ἀγάματα λυχνίας, διαδρόμων ἑδρανα, τάπητας καὶ χωρίζομένου ἀπὸ τοῦ κήπου διὰ κιγκλιδωμάτων ὑποστηριζόντων παραστάδας ὅπου εἶνε προσηλωμένοι μεγάλοι φανοὶ χρυσομένοι, οἵτινες εὗρισκοντο ποτὲ εἰς τὴν πρῶταν τῶν γαλερῶν.

Αἱ κιγκλίδες, ὁμοίαι μὲ τὰς περιβαλλούσας τοὺς τάφους τῶν Σκαλεγέρων ἐν Βερώνῃ, εἶνε ἐξεργασμένοι ὡς λεπτοὶ δικτυωτοὶ θώραξ, κομψαὶ ὡς ἐργόχειρα.

Διὰ μέσου αὐτῶν διακρίνεται ὁ ἀπέραντος κήπος ἡδονῆς καὶ μεγαλείου: παχεῖα μάζα ἀχρῶν φύλλων, ἀπανθισμένων ἀνθῶν, καρπῶν ὑπερωρίμων, οἱ ὁποῖοι κλίνουν πρὸς τὸν ποταμὸν μὲ τὴν ἐγκατάλειψιν πλάσματος ἡδονικοῦ καὶ κουρασμένου, γυρμένου πρὸς ἐν κάτοπτρον ὅπου παρατηρεῖ τὴν τελευταίαν λάμψιν τῆς γηραλέας καλλονῆς του.—ὑπὸ τὸν λοξὸν ἥλιον, ἡ πορφύρα καὶ ὁ κρόκος τοῦ φθινοπώρου λαμβάνουν παρὰδοξον λάμψιν. Αἱ σκιαὶ φαίνονται σχεδὸν πυρρόχρους, καθὼς αἱ τῶν ἀντρων ὅπου πολὺ χρυσάφι ἔχει σωρευθῇ.

Παχέα σύννεφα, ἀκίνητα καὶ μαρμαίροντα, ὁμοία μὲ κατασκευάσματα ἐξ ἡλέκτρου, ἐπικρέμονται τῶν ἐκ ζυγίων δειροστοιχιῶν, τῶν ἐκ πευκῶν θάλων, τῶν ἐκ κυπαρίσσων τῶν. Παντοῦ ἐν τῇ σιγῇ ἔχει χυθῇ ἡ ἀγωνία τῆς προσδοκίας.

Ἡ δούκισσα χήρα Γραδενίγια εἶνε ὀρθία, μὲ τὴν ὄψιν πρὸς τὸ κιγκλίδωμα, ὅπου ἀνακατεύονται μὲ τὰ μαῦρα πλέγματα τὰ χλωμά καὶ κατὰφορτὰ ἀπὸ δακτυλίδια χέρια τῆς, ἐν τῇ μανιώδει ἀνυπομονῇ τῆς προσδοκίας. ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ συσπωμένου τούτου σώματος, τὸ σιδηροῦν πλέγμα λυγίζεται καὶ ταλαντεύεται. Τότε ἡ Δούκισσα καλεῖ πρὸς

τὸν κήπον ἡ στάσις τῆς ὁμοιάζει μὲ στάσιν ζώου συλληφθέντος εἰς τὰ δίκτυα.

Γραδενίγια (μὲ βραχνὴν καὶ ἐξηγριωμένην φωνήν)

Λουκρητίξ! Ὁρδέλχ! Βερβάρχ! Κατερίνα! Νέρισσα!... Οὔτε μία δὲν ἐπιστρέφει, καμμία!... Λουκρητίξ! Κατερίνα!...

(Ἐν παροξυσμῷ ὀργῆς κινεῖ τὸ κιγκλίδωμα τὸ ὁποῖον ταλαντεύεται καὶ τρεῖσι. Ἀσθμαίνουσα στρέφεται καὶ περιπατεῖ γύρω μὲ βλέμμα πλανώμενον. Ἀναμικτή, γίνεται ἄκαμπτος, ὡσάν νὰ ἐπρόκειτο νὰ παραδοθῇ εἰς φρενητιῶδη σπασμὸν ἄλγους καὶ μανίας. Κάμνει βήματά τινα πρὸς τὸ ὑπόδαθρον μίξ Ἀφροδίτης ἐξ ὀρειγάλου σχεδὸν μαύρου, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου εὗρισκεται ἀργυροῦν κάτοπτρον, τὸ ὁποῖον αὐτὴ ἀρπάζει. Ἐπὶ τινος στιγμῆς παρατηρεῖ ἐν αὐτῇ τὴν εἰκόνα τῆς, κατόπιν τὸ ἀφήνει νὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ τάπητος μὲ εἶδος τις φρίκης. Διευθύνεται πρὸς τὸ κιγκλίδωμα τῆς κλίμακος καὶ κράζει.)

Πεντέλα! Πεντέλα! Ποῦ εἶσαι; Τί βλέπεις; Ἀποκρίσου!

Πεντέλα (ἀπὸ τοῦ ὕψους χωρὶς νὰ φαίνεται.)

Μίαν λέμβον εἰς τὸν Βρένταν, σημαϊστολισμένην, γεμάτην ἀπὸ μουσικῶν... Ἡ λέμβος πλησιάζει... Ἀλλὰ δὲν εἶνε ἐκεῖνη. Ἡ Γαληνοτής σας ἀκούει τὴν μουσικὴν; (διὰ μέσου τοῦ κήπου φθάνει ὡς κύματα μουσικῆς μεμακρυσμένη.—Διακοπὴ.) Ἀλλὴ μία λέμβος ἀκόμη... Ἀλλὴ μία!... Ἀλλὴ μία ἀκόμη! Τέσσαρες πέντε, ἐξ λέμβοι, σημαϊστολιστοὶ ὅλοι, γεμάται

